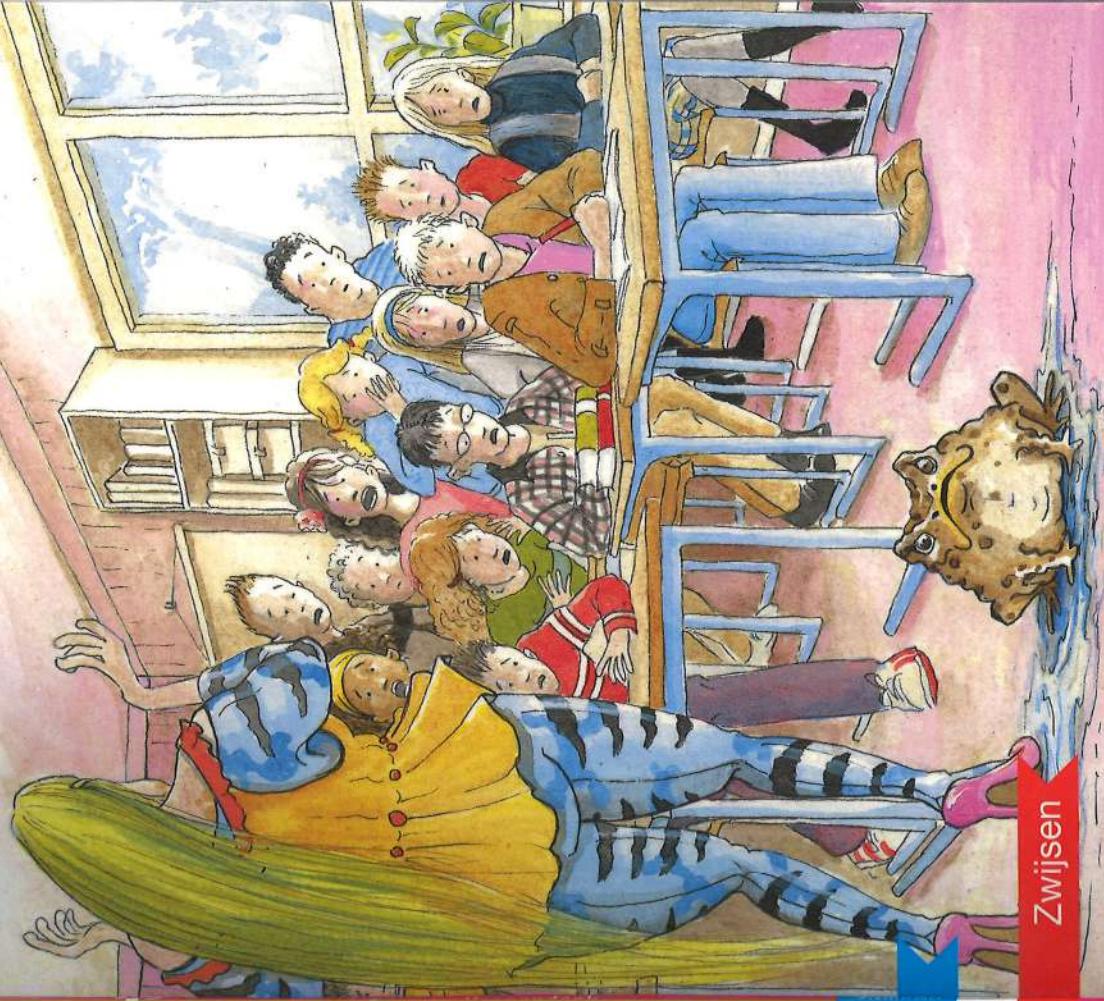

Ellende in de klas

Anke Kranendonk
Afra Kiezebrink en Tess Beijer

leesleeuw 2010 | 2011
groep 6 | leerjaar 4

Anke Kranendonk, Afra Kiezebrink
en Tess Beijer / Peter van Harmelen
Ellende in de klas

Het zal je maar gebeuren ...

Je had de liefste juf van de wereld.
Maar die ging met pensioen.

De nieuwe juf is niet zo aardig.

Ze verandert de hele klas in padden en kikkers.

Behalve Nina, want die heeft een kikkerallergie.

Kan zij haar klasgenoten redden?

Anke Kranendonk

Ellende in de klas

Leesleeuwtitels schooljaar 2010 | 2011

Tekeningen van Peter van Harmelen
Naar een verhaalidee van Afra Kiezebrink en Tess Beijer

1. Boy, een stripheld met een stiefzus Rian Visser

2. Breakdance Anneke Scholtens

3. Sterreneiland Selma Noort

4. Vast! Ruben Prins

5. Naar nergens Stefan Boonen

6. Voor de muziek uit! Martine Letterie

7. Nooit meer 1 april Gerard Tonen

8. De kano Lieneke Dijkzeul

9. De toren van de woestijngeesten Tais Teng

10. Ellende in de klas Anke Kranendonk

Leesleeuw is een uitgave van Uitgeverij Zwijsen, de grootste educatieve uitgeverij in het basisonderwijs op het gebied van lezen. De producten van Zwijsen sluiten aan bij de leesmethodes en passen goed bij het leer- en denkniveau van kinderen. Andere uitgaven van Zwijsen zijn Boektoppers, Rompompom, Maan-Roos Vis, roetsj!, Dolfje Weerwolfje en Jeugdjournaal Magazine.

© 2011 Tekst: Anke Kranendonk

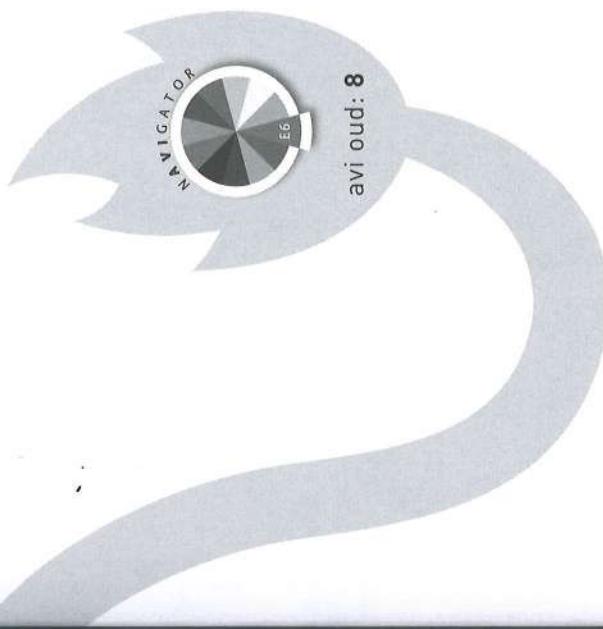
Ontwerp: masja mols grafisch ontwerp, Tilburg
Vormgeving: De Witlofcompagnie, Antwerpen
Uitgeverij Zwijsen B.V., Tilburg

ISBN 978 90 487 0728 7

Voor België: Uitgeverij Zwijsen.be, Antwerpen
D/2011/1919/35

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hebt u vragen over Leesleeuw?
Bel dan de Leesleeuw-klantenservice.
Voor Nederland: (020) 551 87 31
Voor België: (03) 205 94 94

avi oud: 8

Wil je zelf ook een verhaal bedenken?
Doe dan mee aan de Leesleeuwwedstrijd.
En wie weet wordt van jouw idee dan wel een boek gemaakt!

Kijk voor meer informatie op www.leesleeuw.nl.

Verdriet

We huilden allemaal, iedereen snikte tranen met tuiten. Onze schattige juffrouw ging ons verlaten omdat ze de 'pensioengerechtigde' leeftijd had bereikt. Zo heet dat als je volgens de wet te oud bent om nog te werken. Terwijl onze juffrouw helemaal nog niet oud was! Oké: ze was een beetje gekrompen, verschrompeld, doof, slechtziend en vergeetachtig. Maar ze hield nog zoveel van ons! We kregen elke dag een lolly of een grote roze spek van haar. Ze las na iedere pauze minstens een halfuur voor uit een spannend, verdrietig of heel grappig boek. We mochten altijd langer buiten spelen, omdat ze dat gezond voor ons vond, omdat ze ons even vergat of omdat ze zelf verdiept was in haar eigen avonturenboek.

Juffrouw Spinnet was geweldig. Maar ze moest weg! Dat hadden de hoge heren van de regering beslist. Ze hadden gezegd: 'Ook al wil je tot je tachtigste doorwerken, dat mag niet. Iedereen stopt verplicht wanneer hij 67 jaar oud is.'

Belachelijk, onze juffrouw kon nog minstens dertien jaar mee. Wij hulpden haar wel met haar looprek, haar gehoorapparaat of haar kunstgebit. Wat kon ons het schelen!

67

Het afscheidsfeest maakte ze somber mee. Met afhangende schoudertjes zat ze in onze zelfgemaakte disco. De lichten waren uit. Alleen de stroboscoop schitterende een beetje eenzaam door het lokaal. Het flikkerende licht kon ons niet opvrolijken. We dansten wel en de juffrouw hupte ook nog wat in het rond. Maar het echte geluk was uit ons gegleden. We geloofden ook niet meer dat het er ooit in terug kon keren.

De juffrouw vertelde ons dat hierna een nog lievere juffrouw zou komen, die prachtig kon voorlezen en dol was op apenkooien. De nieuwe juffrouw zou desnoods een olifant in de klas halen als dat best behandeld zou worden tijdens de biologieles. Ze was dol op dikke slagroomtaarten, waar wij vast en zeker van zouden profiteren.

Wij vroegen aan de juffrouw hoe ze dat allemaal wist. Zij antwoordde: 'Ik heb haar van mijn lijstje gehaald. Ze stond bovenaan. Ik heb twee lijsten: een kleine met schattige juffrouwen en een kleinje met juffrouwen die nooooooit voor de klas moeten staan. Zij hebben het verkeerde vak gekozen. Ze kunnen veel beter in een laboratorium onderzoek doen, bijvoorbeeld naar smerige beestjes in de boerenkool of naar voetschimmels.'

We geloofden onze juffrouw op haar woord. We zwaaiden haar verdrietig uit. Het afscheid werd een groot tranental. De juffrouw werd opgehaald door haar

man, die in een heeee oud, rond, lichtblauw autootje reed. Zo een kleinje met klepperende richtingaanwijzers aan de zijkant bij de portieren.

Treuring gingen we naar huis. Ik sliep slecht. Met kloppend hart ging ik de volgende dag naar school, iets te vroeg. Had ik dat maar nooit gedaan!

schildklieraanranding (dat is een ziekte waarbij je uitpuilende ogen krijgt en een rare droge huid) in onze klas zat. Maar de juffrouw pakte me bij de bovenarm en hield me tegen.

'Blijf jij maar hier,' rochelde ze.

'Dan kun je me helpen met het aanleggen van de vijver.'

'Vijver?' bracht ik uit.

Ze keek me aan, haar ogen rollend in hun kassen. Het leken wel knikkers!

'Nooit van biologie gehoord?' kwaakte ze.

'Ja, maar een vijver ... dan wordt het toch nat in de klas?

'Hoe heet je?'

'Nina.'

'Nina, als ik zeg dat er een vijver komt, dan komt er een vijver. Opschieten!'

Ze keek me heel scheel aan met haar heksenogen. Daarna schudde ze met haar hoofd, alsof ze een denkbeeldige vlieg op haar haar wilde wegshudden.

Ik deed braaf wat de juffrouw me gezegd had en vulde een emmer in het kleine gootsteenje. Aandachtig keek ik naar het water dat uit de kraan stroomde. Achterom kijken durfde ik niet. Ik moest oppassen dat het water niet uit mijn ogen in de emmer drupte. In gedachten riep ik: 'Juffrouw Spinet, Spinot, Spinat, juffrouw schat, kom terug. Ik mis je, ik mis je.'

De emmer was vol. Ik tilde hem uit de gootsteen en liep naar de hoek van de klas. Bijna wilde ik hem leeggooien

De nieuwe juffrouw

De nieuwe juffrouw stond in de deuropening van het klaslokaal. Een rilling ging door me heen. Niet om wat ik zag, want ik zag nog niets, maar om wat ik voelde. Alsof ik een stomp in mijn maag kreeg, een stinkende mondgeur me omverblies en een drillbaar mijn hart deed kloppen van de dreiging. Ik moest mijn hoofd in mijn nek leggen om het gezicht van de juffrouw te kunnen zien. Als eerste zag ik haar grote handen, waaraan de duimen ontbraken. Aan beide handen zaten maar vier vingers. De botten waren verpakt in een gladde, vochtige huid, die aan de binnenkant leek te worden opgeblazen.

Ik deed van afgrinden een stap naar achteren. 'Je bent te vroeg,' hoorde ik de nieuwe juffrouw zeggen. Ik wilde antwoorden, maar mijn keel zat potdicht. In plaats van iets te zeggen, keek ik haar aan. Waar was haar gezicht?

Een drillende onderkin zorgde ervoor dat ik haar mond, neus en ogen niet kon zien. Tordat de juffrouw zich vooroverboog en me met twee uitpuilende ogen doordringend aankeek. Het vlees onder aan haar hoofd werd afwisselend dik en dun. Ik wilde me omdraaien en wegrennen naar mijn klasgenoten op het schoolplein. Ik moest ze waarschuwen dat er een heks met een

op de grond, toen de juffrouw me alweer bij mijn arm greep.

'Ben jij wel helemaal lekker?' vroeg ze.

Ik schrok me naar. Wilde ze me opeten?

Achter haar stond een watertafel van de kleuters. Blijkbaar had ze die in haar eentje naar ons lokaal gesjouwd.

'Gooi maar hier in,' zei ze. 'Verder nergens aankomen; er groeien vanzelf algen in en voor de amfibieën zorg ik.'

'Hoe dan?' kon ik uitbrengen, terwijl ik verbijsterd zag hoe ze haar vingers aan de waterbak plakte, de bak optilde en hem verplaatste. Hoe kon je zoveel kracht in je vingertoppen hebben? Het leken wel zuignappen die zich aan de buitenkant van de waterbak vastzogen. Ze keek me aan. Haar ogen rolden als glinsterende stuiterballen in hun kassen.

Bufo Bufo

De klas zat vol. Iedereen was er, maar niemand zei een woord. We keken ademloos naar het verschijnsel voor in de klas, dat onze nieuwe juffrouw bleek te zijn. Ze droeg een felblauwe panty met tijgerprint over haar stevige benen, met lichte en donkergekleurde vlekken. De juffrouw droeg daarover een feloranje jurk. Zo fel dat ik regelmatig mijn ogen moest sluiten. Het leek alsof er gif uit die jurk kwam gespoten, regelrecht mijn ogen in. En dan die lillende, drillende onderkin! Zoiets had ik nog nooit gezien.

We wilden alles weten, dat voelde ik. Maar niemand durfde zijn mond open te doen. De juffrouw drentelde voor in de klas heen en weer van het raam naar de deur. Daarbij boog ze steeds diep door haar knieën, waardoor het leek alsof ze sprong. Het zag er heel idioot uit, maar ik lachte niet. Ze zei niets. Ze rolde alleen met haar ogen en ze liet haar onderkin uitzetten en inkrimpen.

Na een tijdtje was de spanning niet meer te harden. Bouf, de sterkste, stoerste en ook leukste jongen uit de klas, stak zijn vinger in de lucht. Zonder op toestemming te wachten, stelde hij zijn vraag: 'Mevrouw, wie bent u?'

Ze draaide zich met een sprong om, keek Bouf doordringend aan en antwoordde: 'Doet dat ertoed?'

We hielden onze adem in. Wat zou Bouf zeggen? Zou hij durven reageren?

Even hield Bouf zijn mond; daarna zei hij: 'Ja.'

'Wat ja?' vroeg de oranje mevrouw.

'Ja mevrouw, dat doet er toch toe? Bent u de nieuwe juffrouw of komt u reclame maken voor een nieuw ijsje?'

De juffrouw verschoot van kleur. Haar gezicht werd knalgroen met pimpelpaarse vlekken.

'Hoe heet jij?' vroeg ze.

'Bouf,' antwoordde Bouf onverschrokken.

'Bouf,' zei juffrouw meesmuilend. 'Achterlijke naam.'

'Nee hoor, hij komt uit Australië.'

'Wat doe je dan hier?'

'Leren. En u?'

'Wat ik hier doe? Jongertje knierpeknuiter, ik ga ervoor zorgen dat je op het juiste pad komt.'
'Welk pad?'

De juffrouw keek zo scheel dat het leek alsof haar hele wereld draaide. Meteen daarna zwol Bouf op! Zijn armen krompen in elkaar, terwijl onder tafel zijn benen een meter groeiden. Zijn gezicht verkleurde van donker-naar lichtbruin. Was hij ziek geworden? Hij verkleurde van bruin naar groen en weer terug. Ondertussen ontstonden op zijn gezicht de engste wratten en het wit in zijn ogen verkleurde naar oranje.

'Bouf!' gilde ik.

'Bufo bufo, zul je bedoelen,' snerpte die rare oranje juffrouw.

Ik knipperde met mijn ogen. Ik wist niet meer of ze open of dicht waren, maar toen ik mijn oogleden een handje hielp, zag ik het duidelijk: mijn vriend Bouf was een pad geworden. Een dikke, ronde, bruine pad. Ik sloot even mijn ogen, slikte, opende mijn ogen weer en keek opnieuw naar Bouf. Maar die was weg. In mijn ooghoeken zag ik nog net een paar schurftige tenen. Bouf was in de vensterbank gesprongen, in een plant.

'Bufo bufo,' zei de mevrouw voor de klas. 'De gewone huis-tuin-en-keukepad. Sla je biologieboek maar open: hoofdstuk drie, bladzijde vijftien.'

Pacman

'Maar juffrouw, we moeten toch eerst rekenen?' durfde Marius, de grootste jongen van de klas, uit te brengen. De juffrouw zei niets. Ze keek weer met die rare ogen, de panty om haar benen spande zich nog strakker. Ze zette zich af en was in één stap bij Marius, die achter in de klas zat. Ik hoorde een plons, keek om en zag een reuzenpad in de watertafel van de kleuters zitten.

'Bufo Marinus,' zei de juffrouw ijzig en ze verplaatste zich weer naar voren.

De stoel, waarop Marius zo-even nog zat, was leeg. Vanuit de achterkant van de klas kwam een woest gorgelend geluid. Toen ik omkeek, zag ik de reuzenpad Marius met koude ogen, een uitgestreken smoelwerk en een romige gifhuid op de rand van de watertafel zitten.

'Marius!' riep Carmen, het allermooiste meisje uit de klas. Haar zwarte kruiharen glommen in de zon en haar donkere ogen leken vuur te spuwen. De roos, die ze dagelijks in een lok speldde, hing er verlept bij.
 'Wie zei daar wat?' kraste de juffrouw. Ze keek doordringend naar Carmen.
 Niemand zei iets. We zaten als verstend in de klas. Ik kreeg het beurtelings koud en warm en had bijna zin me onder een dek van natte bladeren te verstappen.

Ik keek naar Carmen. Bibberend van angst zat ze op haar stoel. Haar vingers werden dik, zwart en eeltig. Haar ogen werden rond, haar rug zette op. Binnen vijf seconden zat op de plaats van Carmen een Spaanse knoflookpad. Het stonk een uur in de wind!

Carmen, of wat er van haar over was, sprong van de stoel op de grond. Ze spartelde met haar benen, of moet ik poten zeggen? In ieder geval trappelde ze op de grond en verplaatsde ze zich verticaal naar de watertafel. De juffrouw kwam er aan. Ze tilde een voet op en wilde de hak van haar schoen boven op de rug van Carmen zetten om haar werveltjes te vermorzelen. Maar een luid schreeuw weerhield haar: 'Carmen!!!'

De juffrouw keek naar het meisje dat zo hard schreeuwde. Julia veranderde onmiddellijk in een Afrikaanse brulkikker met een dikke kop, die twee keer zo groot was als haar hele lijf. Ineengedoken bleef ze op haar plaats zitten loeren. Waar ze naar keek, was me onduidelijk.
 Om mij heen riepen kinderen. Ze gilden, huilden, sidderten, beefden, rilden, schochten. Iedereen veranderde, er was geen houden meer aan.

Arend-Jan was de keurigste jongen uit onze klas. Hij kwam iedere ochtend met een kaarsrechte scheiding in zijn haren naar school. Hij droeg een fatsoenlijke broek en een net colbertje. Arend-Jan was de enige die zijn spullen niet in een rugzak propte, maar een beschafde aktetas met zich meedroeg. Hij was van een uitstervend soort. Wie was er tegenwoordig nog zo correct en geleerd dat-ie op tienjarige leeftijd al een professor leek? Arend-Jan dus.

De juffrouw maakte een rugstreeppad van hem. Vies bruin met een kaarsrechte streep over zijn rug.

'Een beschermde soort,' zei ze, maar Arend-Jan antwoordde niet meer.

Djibie werd zo razend dat zijn buik knalrood en zijn lijf steeds voller werd, totdat hij uit elkaar knapte en in een Vuurbuikpad veranderde.

De juffrouw was door het dolle heen. En knettergek! Eerst veranderde ze mijn klasgenoten in padden, waarna we bladzijde vijftien van ons biologieboek moesten

lezen. Daarin stond beschreven dat padden langer leven dan kikkers en dat hun ingewanden bestaan uit drie levers en twee dunne longen. Ook leerden we dat padden geen tanden hebben en kikkers wel. Maar toen Jesse drie keer op zijn stoel draaide en iets wilde vragen, was hij plotseling in een Australische woelpad veranderd. ‘Fout!’ riep Peggy, het brutaalste meisje uit de klas. ‘Een woelpad is geen pad, maar een kikker. Kijk maar op bladzijde elf.’

‘Houd jij je grote mond,’ rochelde de juffrouw, die inmiddels geel zag. Ze keek Peggy loensend aan, en veranderde haar meteen in een groenbruin gestreepte kikker met een enorm grote bek.

‘Je lijkt Pacman wel, van het computerspelletje, die heeft ook zo’n grote, brede bek!’ Dat riep Rana en ze werd direct een Amerikaanse bruikikker. Haar oren verschrompelden en boven op haar hoofd waren alleen nog maar twee trommelsvliezen te zien. Het meisje met haar gave huid was veranderd in een gelige, bruinevlakte, gladde kikker met uitpuilende ogen. Haar schoenen vielen van haar voeten en tussen haar tenen groeiden vliezen. Met één grote sprong belandde ze naast Marius in de waterbak.

Pacman, die eerst Peggy heette, zat met haar brede bek een beetje achterlijk te kwaken.

En ik? Ik was nog gewoon ik. Of niet?

Allergie

Jesse drie keer op zijn stoel draaide en iets wilde vragen, was hij plotseling in een Australische woelpad veranderd. ‘Fout!’ riep Peggy, het brutaalste meisje uit de klas.

‘Een woelpad is geen pad, maar een kikker. Kijk maar op bladzijde elf.’

‘Houd jij je grote mond,’ rochelde de juffrouw, die inmiddels geel zag. Ze keek Peggy loensend aan, en veranderde haar meteen in een groenbruin gestreepte kikker met een enorm grote bek.

‘Je lijkt Pacman wel, van het computerspelletje, die heeft ook zo’n grote, brede bek!’

Dat riep Rana en ze werd direct een Amerikaanse bruikikker. Haar oren verschrompelden en boven op haar hoofd waren alleen nog maar twee trommelsvliezen te zien. Het meisje met haar gave huid was veranderd in een gelige, bruinevlakte, gladde kikker met uitpuilende ogen. Haar schoenen vielen van haar voeten en tussen haar tenen groeiden vliezen. Met één grote sprong belandde ze naast Marius in de waterbak.

Pacman, die eerst Peggy heette, zat met haar brede bek een beetje achterlijk te kwaken.

Toen ik drie jaar oud was, werden mijn handen en voeten plotseling vreselijk dik. Mijn moeder wist niet wat het was. Ze vertelde me naderhand, toen ik groter was, dat ze bang was dat ik in een olifant zou veranderen. Dat vond ik vroeger volslagen idioot. Maar als je ineens een pad kunt worden, waarom dan geen olifant?

Ik werd natuurlijk geen olifant; ik bleek allergisch te zijn voor kikkerbillen. Die had ik tijdens de zomervakantie gegeten. Ik kreeg er enorm dikke handen en voeten van. De dokter zei dat ik nooit meer kikkerbillen mocht eten, omdat mijn keel ook kon opzwollen en dan zou ik kunnen stikken.

Dat ik geen kikkerbillen meer mocht eten vond ik niet erg. Gatsie, wie eet er nou billen?

Sinds de nieuwe juffrouw met haar enge pantry en drilkin bij ons in de klas was gekomen, voelde ik het in mijn keel knallen. Verder had ik nog niets in de gaten, totdat Rana, de Amerikaanse bruikikker, angstaanjagend begon te krijsen en te grommen en me bijna in mijn voet beet.

‘Wat een dikke enkels!’ kwaakte ze, en ze sprong met een grote boog boven op mijn hoofd. Daar was ze net

van plan om zich met haar dikke billen in mijn haar te nestelen, toen de juffrouw in haar glibberige handen klapte.

Ik sloeg Rana met een dikke, stijve pols van mijn hoofd en sprong van mijn stoel.

De gang op

We moesten naar de gymzaal van onze gluiperige juffrouw.

De biologieles was nog niet eens echt begonnen, maar niemand zei er wat van. Gymnastiek is altijd beter dan een saaie natuurles, hoewel we nog nooit zo'n levendige praktijkles hadden gehad als deze ochtend. Stel je voor dat de volgende biologieles over het bos zou gaan en we plotseling allemaal in paddenstoelen zouden veranderen. Of als we het skelet gingen behandelen en we ineens loslopende botjes werden.

De gymzaal lag aan de andere kant van de school. Bouf en Arend-Jan kropen als dikke, slome padden door de gang. De brave Carmen bleef niet netjes in de rij, maar liep zo schuin mogelijk en toch naar voren.

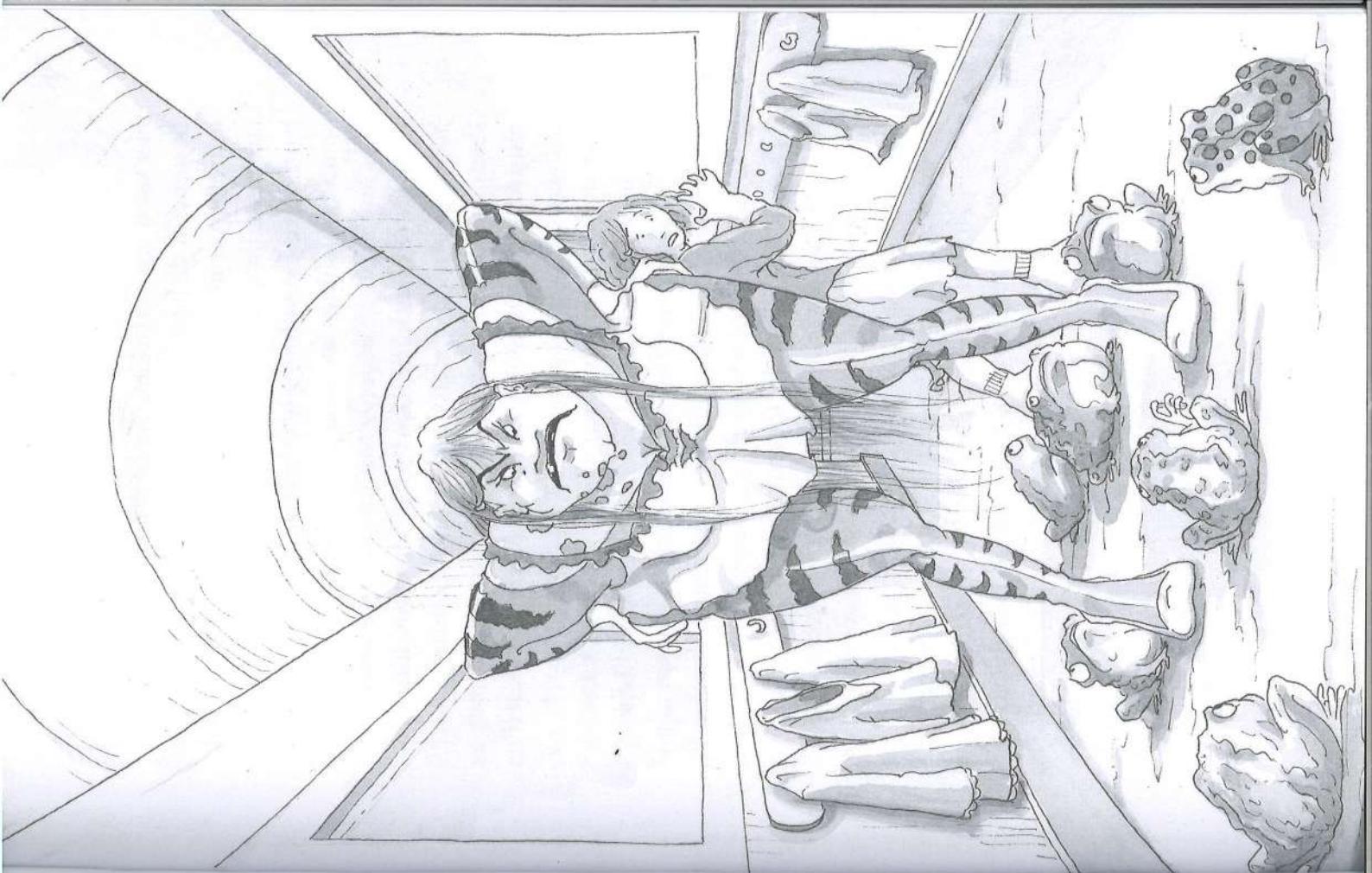
Onderweg kregen Synthia, Sunny en Debby slaande ruzie.

'Stinkerd!' riep Synthia keihard tegen Debby. 'Je lijkt wel een skunk!'

'Wat is dat?' vroeg Debby, die zo erg schrok van de uitval van Synthia dat ze nog harder ging stinken.

'Een stinkdier!'

Debby keek beschamerd naar zichzelf. Met een spriet, die eerst een vinger was, veegde ze over haar schubben.

Ze rook inderdaad naar een vies, smerig dier.
‘Ik geloof dat ik een skunk ben geworden,’ zei ze haperend. ‘Een skunkkikker. Jij ziet er anders ook heel idioot uit.’

Op slag kreeg Synthia een kop als een tomaat. Niet alleen haar hoofd werd rood, maar haar hele vadsige kikkerlijf.

‘Je lijkt precies een tomaatkikker uit Madagaskar!’ gierde Debby de skunkkikker het uit. ‘Zal ik soep van je maken?’

‘Als je dat waagt,’ kwaakte Sunny, die ineens zo geel zag dat de ogen van Debby bijna uit hun kassen vielen.

‘Hoe kom jij zo kanariegeel? Je lijkt wel de badkikker!’ riep ze uit.

‘Wil je dat weten?’ vroeg Sunny vals. ‘Wil je soms een beetje proeven?’

Ze veegde over haar huid en hield een slijmigerig goedje onder de neus van Debby, die snel haar bolle kop naar achteren trok.

Plotseling stond de juffrouw tussen de drie kwaakkikkers in.

‘Omdat jij toevallig de giftigste kikker van de wereld bent, hoef je je nog niet zo te gedragen. Nog één keer en dan ...’

‘Wat dan?’ kwaakte Sunny, die met gemak de juffrouw zou kunnen omleggen met haar gif.

De juffrouw antwoordde niet.

We waren bij de gymzaal aangekomen.

Het werd een atletiekles. We begonnen met hardlopen.
Ik stond in de hoek van de zaal in de hoop dat de juffrouw me niet zou zien. Ik had immiddels behoorlijk last van mijn dikke enkels en helemaal geen zin in hardlopen. De juffrouw had haar paarse panty verruwd voor een oranje met zwart gespikkeld legging. Om haar kuiten droeg ze donkerbruine beenwarmers. Haar groene haren, die bijna tot op de grond hingen, had ze in een enge puntige staart vastgebonden. Elke keer dat ze zich omdraaide, zwiepte de staart een van mijn klasgenoten omver. Dat vond Arie niet leuk. Hij nam een grote sprong en kleefde zijn vingertoppen als zuignappen in jufs haren. Hoe juffrouw ook met haar hoofd schudde, Arie liet lekker niet los. Hij kreeg een kop als een aardbei en zijn rode ogen schoten alle kanten op, terwijl hij wijdbeens in juffrouws staart gekleefd zat.

'Scheer je weg, jij aardbeiboomkikker!' riep ze.

'Ik heet Arie,' kwaakte hij, en hij stopte meteen een zuignapvinger in juffrouws oot, waardoor ze niets meer kon horen.

Gymnastiekles

Ondertussen trok Rudy in zijn eentje sprintjes door de gymzaal. Normaal was hij zo sloom dat hij bijna aan zijn stoel leek te zijn vastgegroeid. Nu rende hij als een echte Afrikaanse renkikker door de zaal.

Razendsnel zwaaidde hij gelijktijdig zijn linkervoorpoot en rechterachterpoot naar voren, afgewisseld door zijn andere twee poten. Hoe sneller hij liep, hoe meer hij als een paard door de zaal galoppeerde. Wie hem ooit wilde bijhouden, niemand kon het!

Arie had ondertussen nog steeds zijn plakkerige vingertoppen in de oren van de juffrouw zitten. Ze schreeuwde het uit van de pijn, maar Arie draaide alleen maar met zijn vuurige ogen en gaf verder geen krimp.

'Hoogspringen!' riep de juffrouw. 'Verspringen, touwklimmen, voor een cijfer. Hé jij, Afrikaanse renkikker, je krijgt een tien voor de cooperrest.'

Rudy stond meteen stil. Dreigend kwam hij, poot voor poot, naar de juffrouw toe gelopen. Boven op haar rechtervoet kwam hij tot stilstand en daar bleef hij zitten. Hij keek omhoog, de juffrouw keek naar beneden.

'Eraf,' zei ze beslist, en ze schopte haar voet in de lucht.

Dat had ze beter niet kunnen doen!

Het was overduidelijk dat ze onze klas nog niet kende.

Ondertussen trok Rudy in zijn eentje sprintjes door de gymzaal. Normaal was hij zo sloom dat hij bijna aan zijn stoel leek te zijn vastgegroeid. Nu rende hij als een echte Afrikaanse renkikker door de zaal.

Razendsnel zwaaidde hij gelijktijdig zijn linkervoorpoot en rechterachterpoot naar voren, afgewisseld door zijn andere twee poten. Hoe sneller hij liep, hoe meer hij als een paard door de zaal galoppeerde. Wie hem ooit wilde bijhouden, niemand kon het!

Arie had ondertussen nog steeds zijn plakkerige vingertoppen in de oren van de juffrouw zitten. Ze schreeuwde het uit van de pijn, maar Arie draaide alleen maar met zijn vuurige ogen en gaf verder geen krimp.

'Hoogspringen!' riep de juffrouw. 'Verspringen, touwklimmen, voor een cijfer. Hé jij, Afrikaanse renkikker, je krijgt een tien voor de cooperrest.'

Rudy stond meteen stil. Dreigend kwam hij, poot voor poot, naar de juffrouw toe gelopen. Boven op haar rechtervoet kwam hij tot stilstand en daar bleef hij zitten. Hij keek omhoog, de juffrouw keek naar beneden.

'Eraf,' zei ze beslist, en ze schopte haar voet in de lucht.

Dat had ze beter niet kunnen doen!

Het was overduidelijk dat ze onze klas nog niet kende.

Rudy had veel vrienden, onder anderen de tweeling Pepe en Jotte, die de juffrouw veranderd had in twee schattige Europese boomkikkertjes van niet meer dan zes centimeter groot.

Zodra ze zagen dat hun vriend door de juffrouw werd weggeschopt, sprongen zij op haar benen en legden hun zuignappenvingers om haar heen.
‘Mijn legging!’ riep de juffrouw paniekerig. ‘Gisteren aangeschaft voor mijn nieuwe baan!’
De twee broertjes keken de juffrouw ondeugend aan met hun lichtgroene bovenkant en hun crèmekleurige hals en buik. Hun bekjes vertrokken tot een grimas.

Ik stond nog steeds in de hoek. Mijn klasgenoten renden snel, sprongen hoog en werden steeds kleveriger. Maar ik ging me steeds lomper voelen. Als de juffrouw mij maar niet te grazen nam. Wie weet hoe allergisch ik zou reageren. Ik stond verdekt opgesteld achter een hoge springkast. Soms loerde ik door de gaten of keek ik net boven het leren bovenstel uit. Toen ik de broertjes om de benen van de juffrouw geklemd zag, wist ik het weer. Dat ik dat was vergeten! Ik was verliefd op de tweeling. Al vier maanden lang had ik zitten dubben of ik aan Pepe of zijn broer Jotte verkering zou vragen. Maar nu ik ze allebei met zo’n lekkere kikkerbek zag, wist ik het: ik vraag ze gewoon allebei.

‘Haal die zuigers uit mijn oren!’ krijsde de juffrouw tegen Arie. ‘Of ik trek je poten uit je levende lijf en zal je braden aan het spit boven de open haard!’

Domme juffrouw.

Er kwam vanuit de lamp aan het plafond een vliegende kikker uit Zuidoost-Azië gestort. Hij landde op haar gezicht en zoog zich met twee poten vast. Tussen zijn vingers zaten grote zwemvliezen, waarmee hij zijn val kon breken zoals met een parachute. Dat had hij goed gedaan: hij kleefde aan het gezicht van de juffrouw, zoals een postzegel op een brief geplakt is.

Het was Lucas, normaal gesproken de grootste slijmerd van de klas. Nooit zou hij zich voor iemand het vuur uit zijn schenen lopen, nooit zou hij eens opkomen voor een zwakkere. Maar omdat onze nieuwe juffrouw al op de eerste dag totaal was doorgedraaid, kwam hij in actie. Terwijl zijn voorpoten het gezicht van de juffrouw bedekten, gleden zijn achterpoten haar fel paarse sportblosje in.

‘Afblijven!’ riep de juffrouw, hoewel het meer klonk als: ‘Affoebe.’

Daarna klonk er een luidre brul door de gymzaal.

Teus en Aatje

Iedereen had gezien dat Teus veranderd was in een Zuid-Afrikaanse puntneusgraskikker. Toen dat gebeurde, dacht ik eerlijk gezegd: net goed. Hij is het parmantige jongetje uit de klas, dat altijd alles beter weet. Nu zie je wat ervan komt als je altijd je neus in andermans zaken steekt. Net goed dat hij een Zuid-Afrikaanse puntneusgraskikker was geworden! Teus had idioot lange achterpoten gekregen en dat zag er nogal slungelig uit. Ik moest er stiekem om lachen.

Rana, de brulkikker, stond met drie andere gekleurde gifkikkers naar Teus te kijken. Hun ogen puilden uit. Rana brulde vervaarlijk, Debby begon weer te stinken, Synthia was zo rood als twee tomaten bij elkaar en Sunny glom zo knalgeel dat ze een schemerlamp leek.

Midden in de zaal zat Teus, met zijn poten onder zich gevouwen – sprekend een klein gebocheld mannetje. Hij spande de spieren van zijn achterpoten, hield ze zo lang mogelijk aan de grond om zich af te zetten, kwam toen overeind en sprong naar voren. De bochel in zijn rug verdween. Teus werd een langgerekte kikker, die met gestrekte poten en gesloten ogen door de zaal zweefde.

‘Wauw!’ riep Rana. ‘Vier meter tachtig! Verder! Teus zweefde nog eventjes verder en belandde daarna zachtjes op de grond, vlak voor Sunny.

‘Vijf meter tien,’ zuchtte ze. ‘Wil je verkering?’

‘Met zo’n knalgelde kikker?’ spotte Synthia met rood aangelopen hoofd.

‘Beter dan met een bloeddoorlopen tomaat. Straks spat je uit elkaar en druipen de pitjes van het wandrek,’ zei Sunny vals.

Hier had Teus geen zin in. Hij draaide zich om, zette zich af, spande zijn spieren en sprong naar de overkant van de zaal.

Ik kwam van achter de kast omhoog. Ik wilde heel zachtjes Teus roepen om hem te complimenteren met zijn wereldrecord. Maar toen zag ik Abraham voor me zitten. We noemden hem allemaal Aatje. Hij was enorm groot en best mollig. Hij zat altijd onderuitgezakt te rekenen, te tekenen, te lezen, te eten, te luisteren en vooral te slapen als de juffrouw iets vertelde wat hij oninteressant vond. Dat was eigenlijk altijd het geval. Met gym was hij te sloom om een bal te vangen. De kinderen vergaten hem zogenaamd altijd als ze een team moesten kiezen om mee te trefballen. Dat vond hij niet erg. Hij zei altijd: ‘Geeft niets, ik kijk wel of er eerlijk gespeeld wordt.’ Dat deed hij nooit, want tijdens het spel viel hij in slaap, en hij werd nooit op tijd wakker.

Nu zag ik hoe Aatje zich met zijn gebochelde rug afzette, een sprong nam, drie meter verderop neerkwam, direct weer opsprong, weer neerkwam en omhoogging. In één vloeiende beweging deed Aatje de hink-stapsprong en overbrugde hij de hele gymzaal!

Aatje belandde naast de kast, keek links en rechts, zag mij en sprong naar me toe.

'Tien meter twintig,' fluisterde ik. 'Een wereldrecord voor kikkers.'

'Weet ik,' kwaakte Aatje zacht. 'Wil je met me gaan? Je hebt wel vreemde enkels, maar ik ben nu toch een kikker.'

Verliefd

De juffrouw gilde. Ik kon niet verstaan wat ze zei en vroeg meteen hulp aan Aatje. Als hij toch verliefd op me was, kon hij ook wel wat voor me doen.

'Ga eens luisteren wat ze zegt,' fluisterde ik.

Aatje spande zijn achterpoten, zakte dieper naar beneden en sprong elegant over de kast heen.

'Gestrekte hurksprong!' riep ik hem achterna, en ik vond hem plotseling superstoer. Dit had ik de tweeling nog nooit zien doen.

Even later was Aatje terug.

'De les is afgelopen,' zei hij. 'Arie heeft inmiddels zijn zuignapjes in de neusgaten van de juffrouw gestopt. Het is geen gezicht. Ze krijgt hem niet weg en gilt steeds: "Ik heb een ordeprobleem!"'

'Wat zou ze daarmee bedoelen?' vroeg ik.

'Dat ze gek van ons wordt,' giechelde Aatje. 'Tja, dan moet je niet met kinderen gaan werken en al helemaal niet met kikkers!'

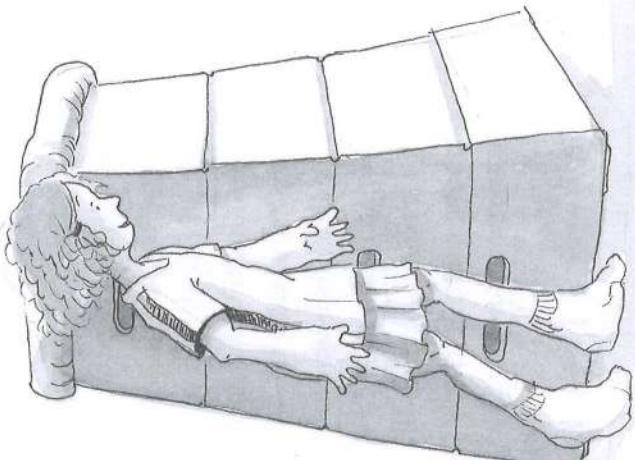
Hij moest zo hard om zijn eigen grap lachen dat zijn gevlekte huid glom.

'Wat voor kikker ben je eigenlijk?' vroeg ik.

'Weet ik veel; ik let nooit op met biologie.'

'Je lijkt wel een uh ...'

Ik haperde even, want ik wilde hem niet beledigen.

Maar Aatje leek verdacht veel op een luipaardkikker uit Noord-Amerika.

'Een luipaardkikker uit Noord-Amerika, dat kan wel,' zei hij onverschillig. 'Daar was ik laatst nog op vakantie, in een camper. Kikkers genoeg en trouwens ook genoeg beren op de weg.'

Nu viel ik echt in katzwijn voor Aatje. Had hij echt beren gezien?

Ik kon het hem niet vragen, want we moesten in een rij terug naar de klas. In de rij! Hoe verzin je zoeters? Dat deden ze in de vorige eeuw, maar tegenwoordig niet meer.

Ik liep achteraan, naast Agnes, die een Australische schildpadkikker was geworden. Dat was heel zielig, want Australische schildpadkikkers zijn lelijke gedrochten met een vaaloranje kleur en dikke korte achterpoten met een stuk of tien vetrollen eraan. De voorpoten lijken mismaakte stompjes. Echt héél zielig. En dan te bedenken dat Agnes al nooit zo mooi was geweest.

Maar ja, met mijn olifantenvoeten was ik ook niet meer de mooiste op aarde.

Etenstijd

We moesten eerst op onze plaats gaan zitten. Niemand paste meer op die grote stoelen; het was geen gezicht.

De juffrouw zei dat we zo meteen – heel rustig – mochten opstaan om onze lunchtrommeltjes te pakken. Dat was niet slim: eerst moesten we onze gymtas op de gang aan de kapstok hangen en binnen op onze plaats gaan zitten. Nu moesten we weer gaan lopen om onze lunchtrommel te pakken!

De juffrouw zei: 'Oké, pak je pauzehapjes maar.'

Julia, onze Afrikaanse brulkikker, hipte over de tafels naar de hoek van de klas, waar de lunchtrommeltjes stonden. Ze dook onder een tafel door en draaide zich om. Meeën daarna zagen we de staart van een muis haar grote bek in gaan.

'Julia!' riep ik. 'Weet je wat je in je bek hebt zitten?'

Julia deed haar mond niet open. Ze trok op een eigenaardige manier haar grote oogbollen naar binnen en slikte de muis met huid en haar door. Daarna keek ze me aan alsof er helemaal niets gebeurd was.

Toma was ondertussen veranderd in een blaffende boomkikker. Hij was het enige Japanse jongetje uit onze klas. Normaal gesproken at hij in rijst gerolde zalm of rauwe vis. Hij belandde met een grote sprong op de

vensterbank, deed zijn bek open, rolde zijn tong eruit en ving een vette sprinkhaan, die dacht rustig tegen het raam geplakt te kunnen zitten.
Hap, weg. Ik had nooit gezien dat er een sprinkhaan in ons lokaal zat!

Een spinnetje, dat in zijn web aan de boekenkast hing, werd direct naar binnen gewerkt door Jesse, die een Australische woelpad geworden was. Terwijl ik nog maar net was opgestaan, had hij al twee vliegen en een spin opgegeten.

Burny was veranderd in een Braziliaanse boomkikker. Hij nam een sprong naar de tafel van de juffrouw, waar een bakje knalrode aardbeien stond, en slurpte er eentje naar binnen.
'Bah!' riep de juffrouw. 'Blijf met je kleefpong van mijn fruit af!'

'Batsie!' riep Burny. 'Dat doe ik lekker niet.'

Hij slurpte nog een aardbei naar binnen. Het rode vocht drupte langs zijn brede bek naar beneden.

Toen weerklonk een ijzingwelkkende schreeuw door het lokaal. Ik keek op en zag nog net hoe Annabel haar ogen in haar kop trok en iets doorslikte.
'Ben je gek geworden, of zo?' hoorde ik Sunny roepen, terwijl ze zelf een vlieg inslikte.

en ving een vette sprinkhaan, die dacht rustig tegen het raam geplakt te kunnen zitten.

Hap, weg. Ik had nooit gezien dat er een sprinkhaan in ons lokaal zat!

Annabel keek vrolijk om zich heen en gaf geen antwoord.

'Je slukt je eigen nicht toch niet in!' hoorde ik Sunny roepen, die knalgeel van woede was.

'Je bent een kannibaal, Annabel! Dat zijn beesten die hun eigen soortgenoten opeten. Jij eet gewoon Belle Fleur op, die ook een goudgroene belkikker is geworden. Spoor jij niet of zo?'

Al mijn klasgenoten kwamen rondom Sunny en Annabel staan.

De buik van Annabel was dik uit en bewoog heen en weer. Zou daar echt Belle Fleur in zitten? Zou ze echt opgegeten zijn door haar eigen nicht en harts vriendin? Annabel zei niets; ze keek een beetje bedroefd, alsof deze kunstgreep haar zelf ook overvallen had.

De juffrouw kwam naar ons gelopen. Ze had zich na de gymles weer omgekleed. Ze droeg inmiddels een smerig soort groene soepjurk. Spuugelijk.

'Spuug uit,' zei ze streng tegen Annabel. 'Onmiddellijk.' We deinsden een beetje achteruit. In de kring stonden alleen nog Annabel en de juffrouw. Vanuit de hooge keek ze op Annabel neer. 'Ik tel tot drie of anders ...' De juffrouw tilde haar voet op en ik wist wat dat betekende: Annabels dood. 'Eén, twee ...' Ze wachtte even en zei toen snel: 'Drie.'

Annabel deed haar brede bek open en kotste alles uit, zelfs haar maag ... Daar was Belle Fleur; in de maag van Annabel! Belle Fleur beet er een gaatje in en staptig uit de maag. Annabel likte daarna haar maag schoon en slurpte de hele zak weer naar binnen. 'Sorry,' zei ze. 'Ik kon er helemaal niets aan doen. Ons soort kikkers eet elkaar op.'

'Stilletje gekke padden,' zei de juffrouw. 'Ga maar buiten spelen. Door dit hele gedoe hebben jullie nog maar vijf minuten de tijd om jullie poten uit je lijf te springen. Toetoedoe.'

Pauze

Iedereen wilde verstoppertje spelen en ik moest hem zijn. Leuk hoor, met die dikke olifantenenkels. Waarom had ik niet van die lenige kikkerspringbenen gekregen? Kón de juffrouw mij soms niet in een pad veranderen, omdat ik dan allergisch voor mijn eigen achterwerk zou zijn?

Ik snapte er helemaal niets van. Maar ik moest hem dus wel zijn met verstoppertje.

Ik telde tot honderd en daarna weer terug, riep dat ik kwám, draaide me om en zag helemaal niemand. Ik loerde, speurde, rook, snoof, kroop, sprong, maar er was geen kikker te bekennen. Waar zat iedereen? Hadden ze elkaar opgegeten? Had de juffrouw ze ontvoerd?

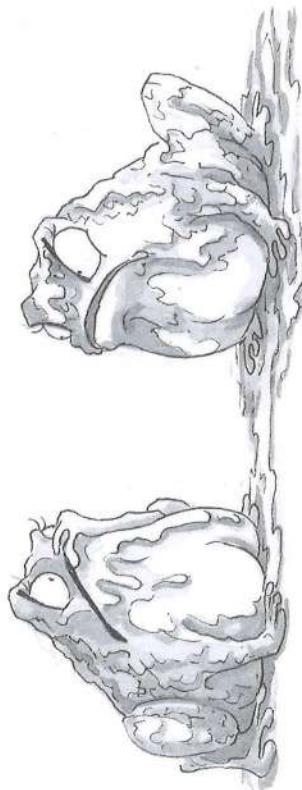
Pepe! Jotte! Debby! Synthia!

Ik liep langs de fietsenstalling naar de heg, langs de muur van de gymzaal, maar ik zag echt helemaal niemand. Alle normale verstopplaatsen waren leeg.

'Hier ...' hoorde ik plotseling zachtjes kwaken. Ik stond weer bij de heg.
'Hier! Oehoe!' Dat was vlak bij me.

'Ik ben hier, ik ben het, Burny.'

'Doe niet zo flauw, Burny. De pauze is bijna voorbij en ik heb nog niemand.'

‘Kijk dan.’

‘Ik kijk.’

‘Beter kijken.’

‘Je doet alsof ik blind ben.’

‘Ben je ook.’

‘Niet.’

Toen zag ik hem!

Burny had zichzelf zo bruin gemaakt als het afgestorven blad van de beukenhaag. Ik pakte hem voorzichtig op en zette hem op mijn hand.

‘Idioot,’ zei ik. ‘Wie maakt zich nou bruin?’

‘Ik,’ zei Burny en keek er zo lief kikkerachtig bij dat ik bijna ook op hem verliefd werd.

‘Er zit vogelpoep op je mouw,’ zei hij.

Met een woest gebaar veegde ik de troep van mijn mouw. ‘Au!’

Was dit vogelpoep of was het ...

‘Buut Jonathan!’ riep ik, toen ik zag dat her kleinste opdondertje van de klas zich had vermomd als een hoopje vogelpoep.

De juffrouw floot hard en scherp. Ik had nog lang niet iedereen gevonden en het werd eigenlijk juist leuk. Ik begon het nu pas te zien. Pepe en Jotte hadden zich net zo groen gemaakt als de grote eikenboom midden op het schoolplein. Bouf en Jesse hadden zich onder een paar stenen verstopt. Carmen lag in de armen van Marius, ingegraven in een hoopje aarde bij de regenpijp.

‘De juffrouw moest wel tien keer fluiten, voordat iedereen eindelijk kwam.

Toen we eindelijk binnengingen waren, was ze er zelf nog niet eens. We zaten uit te puffen, toen ze de klas binnenging en met een klap de deur van het klaslokaal dichtsmeet.

‘Zo, het water kookt bijna,’ zei ze met een rare grimas. ‘Waarvoor?’ vroegen we. ‘Voor de soep, maar we gaan eerst zingen.’

Niemand zong haar na. Daarna deed de juffrouw het dansje. Ze ging op de grond zitten, terwijl Arie nog steeds boven op haar hoofd zat met zijn vingers in haar oren. Misschien waren ze vacuüm gezogen en kreeg hij ze er niet meer uit. Of misschien bleef hij het een leuke grap vinden.

In ieder geval ging de juffrouw op haar hurken zitten. Ze zette haar handen tussen haar benen op de grond en hupte als een soort kikker. Haar onderkin dirlde dreigend mee. Ze zong: ‘Wij kikkertjes zijn aardig om te zien.’

De juffrouw hipte het hele lokaal rond. Soms sprong er een klasgenoot op haar jurk of in haar haren, maar die maakte meteen zo’n schutkleur van zichzelf dat de juffrouw hem onmogelijk kon herkennen. Eindelijk was ze klaar. ‘En nu allemaal’ riep ze. Maar we zongen niet. Wat een debiel lied: ‘Wij kikkertjes zijn aardig om te zien.’

We waren geen kleuters!

Juffrouw stond op, met Arie nog steeds op haar hoofd. Hij vulde zijn longen met lucht, sloot zijn bek en neus en liet de lucht over zijn stembanden bewegen. Onder aan zijn kin kwam net zo’n zak als bij de juffrouw, die zich strak spande. Je voelde de blaas trillen. Het werd doodstil in de klas, toen Arie ‘Ribbit, ribbit’ zong. We hadden nog nooit muziekjes gehad over de liefde, maar we voelden het allemaal: hier werd een liefdeslied gezongen.

Liefdeslied

‘Opgelet!’ riep de juffrouw. ‘We zingen het volgende lied: Er zaten zeven kikkertjes, al in de boerensloot.

De sloot was dichtgevoren, de kikkertjes vroren dood. Ze kwekten niet, ze kwaakten niet, van honger en verdriet.

Er zaten zeven kikkertjes al in de boerensloot.’

De juffrouw keek de klas rond, spreidde de vier vingers van haar vettige schubbenhand en zette in.

Niemand zong mee.

‘Ik ga daar een beetje een smartlap over mezelf zingen,’ meesmuilde Marius. ‘Ik ben niet van de padden besnuffeld.’

Plotseling zat Arie weer op het hoofd van de juffrouw en duwde zijn zuignapvingers in haar oren.

‘Eruit!’ gilde de juffrouw. ‘Ik weet een ander lied. Daar hoort ook een dansje bij!'

Arie trok zijn vingers niet uit haar oren, maar de juffrouw zong toch. Ze deed het knettervals, waarschijnlijk omdat ze zichzelf niet kon horen.

‘Wij kikkertjes, wij kikkertjes, zijn aardig om te zien. Wij kikkertjes, wij kikkertjes, zijn aardig om te zien. Oe kwak kwak kwak. Oe kwak kwak kwak, oe kwak kwak kwak kwak.’

'Ribbit, ribbit.'

Arie sloot zijn ogen een klein beetje en liet uit volle borst de lucht langs de zak onder aan zijn kin trillen.

'Plonk,' hoorden we even later. Het leek alsof iemand Arie begeleidde op de banjo. 'Plonk.' Daarna was het weer stil.

'Plonk.'

Het was Barend, de banjokikker. De grote blaasbalg onder aan zijn kin werd zo groot als een basketbal. 'Kroek, kroek, kroek,' hoorden we. Dat was Rana, die zo hevig kon brullen, maar op dit moment een schitterend liefdeslied liet horen. Daarbij kreeg ze aan beide kanten van haar wang dikke opgezette kwaakblazen.

Voor wie was de roep: voor Arie of voor Barend? Verleden week moest Rana nog niets hebben van de overactieve Barend, die altijd overal door heen zat te kwaken. Maar nu?

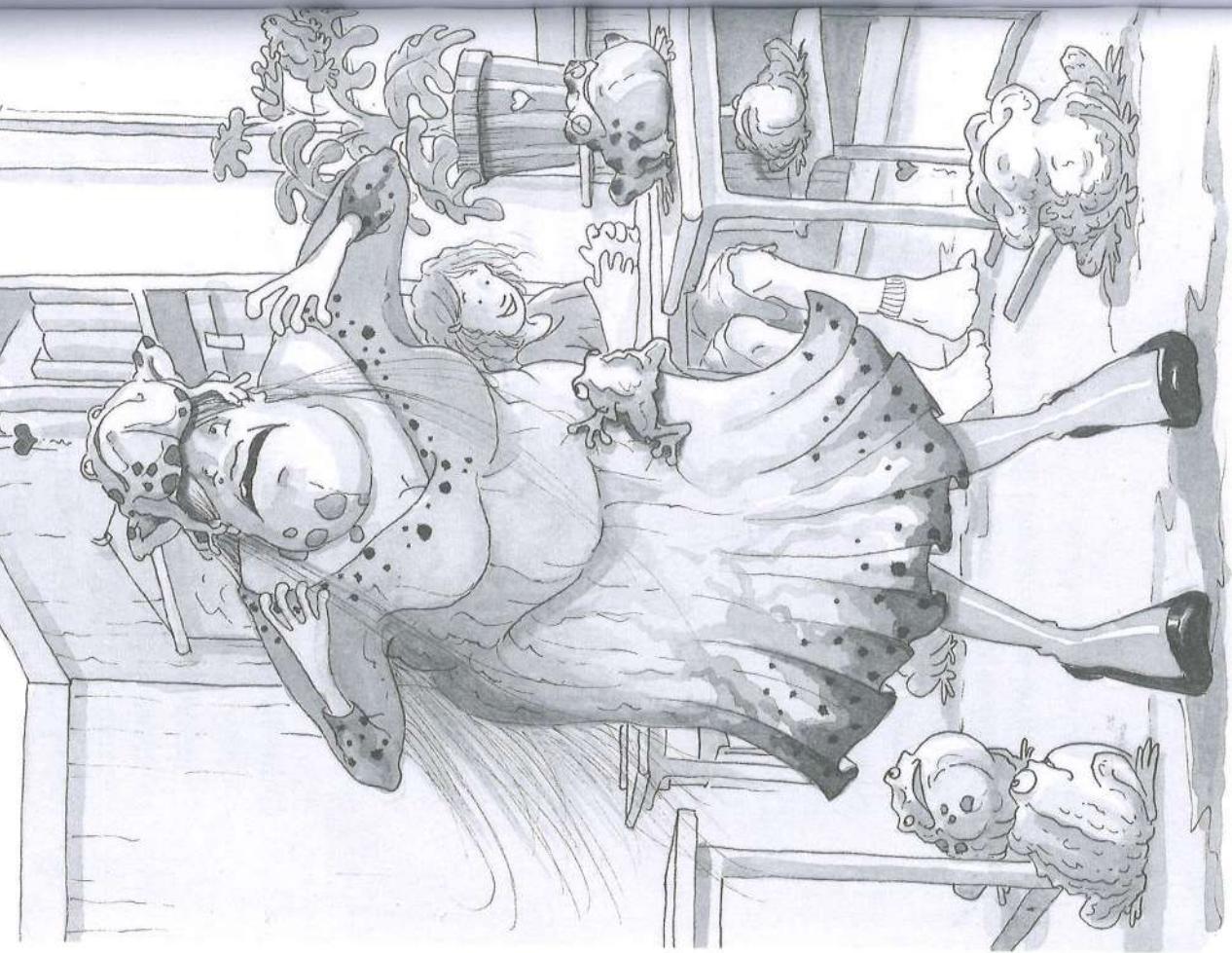
'Plonk.'

'Kroek, kroek, kroek.'
'Ribbit.'

Van achter uit de klas kwam nog meer gekwaak, eerst hoog, daarna laag: 'Waa waa.'

Het was Keizer, de grote gebande kikker. Niemand lette op hem, want hij was altijd op iedereen verliefd. Je kon er geen pijl op trekken.

'Wooeop, wooeop,' zong Jonathan, de kruisbeeldkikker.

Overall waar ik om me heen keek, zongen de kikkers en padden hun liefdeslied. Allemaal hadden ze rare bolle blaasbalgen onder aan hun kin hangen. Behalve Rana, die had twee blazen aan haar wangen.

'Nu u, juffrouw?' riep ik enthousiast. 'Op wie bent u verliefd? Ik zie het aan uw kin!'

Juffrouw begon te beven. Ze greep Arie bij zijn kladden, trok de vingers uit haar oren en smeet hem in de waterbak van de kleuters.

'Ophouden!' gilde ze. 'Jullie kwaken overall doorheen!'

'We zijn verliefd!' riep ik.

'Kroek kroek kroek.'

'Plonk.'

'Wooeop.'

'Waa waa.'

'Ribbit.'

'De pan in, alle billen bij elkaar! Nina, jij daar.'
Juffrouw priemde een van haar slijmerige vingers in mijn richting.

'Jij, met je olifantenenkels. Je denkt dat je steeds de dans kunt ontspringen. Maar nu niet meer! Jij verandert in een titicacakikker!'

Vluchten

O nee, dat niet! Ik sprong op van mijn stoel en rende naar de deur. Ik wilde net de klink pakken toen de juffrouw me met haar glibberige vingers vastpakte.

'Hierrr blijven, Nina,' zei ze. 'Ik ben er al uren op aan het oefenen, maar het gaat me nu lukken. Jij wordt de felbegeerde titicacakikker.'

'Nee!' gilde ik. 'Hoe kan ik die woorden als ik niet eens weet wat voor beest dat is?'

'Dat merk je wel!'

Ze kneep me hard in mijn pols. Ik rukte me los, maar haar heksenhand knelde zich steeds steviger om me heen.

'Nina Titicaca,' zei ze gluiperig. Ze keek me daarbij zo scheel aan dat haar rechteroog naar links keek en andersom.

Ik moest iets doen! De aanval is de allerbeste verdediging. Nu of nooit, anders was de hele klas verloren!

Ik ging hoog op mijn benen staan en draaide met mijn schouderbladen. Ook al kon ik maar één arm gebruiken, toch veranderde ik razendsnel in een ooievaar. Niet echt natuurlijk, zo snel kan ik geen verlenen krijgen en de witte en zwarte kleuren aannemen. Maar ik KEEK als een ooievaar, mijn neus priemde ik

naar voren alsof het een vogelsnabel was. Ondertussen DACHT ik als een ooievaar: dit rare gedrocht ga ik opvreten! Hap!

De juffrouw schrok; een seconde verslapte haar greep om mijn olifantenvops. Net lang genoeg om me los te rukken, me om te draaien en de deur open te maken. 'Hier jij!' krijsde de juffrouw.

Ik trapte met een been naar achteren, zoals ooievaars ook doen, en rende het klaslokaal uit. De juffrouw rende me achterna. De eerste de beste deur in de gang duwde ik open.

Ik ging het kamerijtje in en duwde de deur stevig dicht. Hij klemde: er zat een vinger van de juffrouw tussen. Net goed!

Ik duwde de deur verder dicht, draaide hem op slot en trok keihard aan het zuignapje aan het einde van de vinger. De juffrouw krijsde het uit.

Ik liet de zuignapvinger los; hij veerde als een elastiekje terug. De juffrouw trok haar vinger tussen de deur uit en bleef jammeren aan de andere kant. 'Ik krijg je wel!' riep ze alsmaar.

Mooi niet.

Ik keek om me heen. Waar kon ik heen? Wat was dit eigenlijk voor een hok? Ik kwam hier nooit. Er stonden een tafel en een paar oude stoelen.

'NINA' krijsde de juffrouw. Er stonden kasten met oude spullen erin en ertussen stond een klein tafeltje met daarop ...

'NINA'

Een gasset! Met maar één kookpit. Er stond een pan op ...

'NINA'

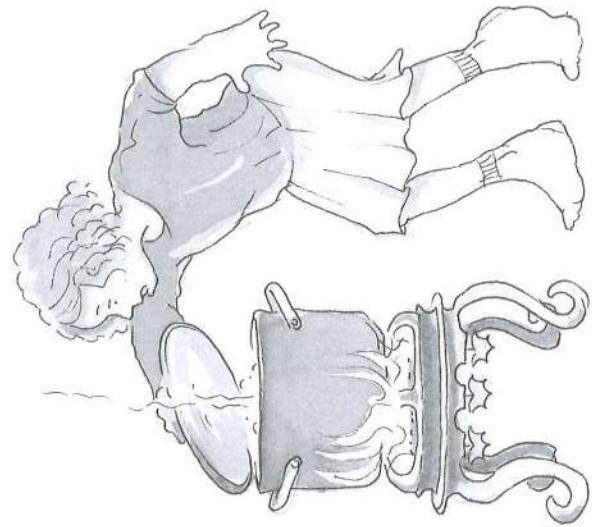
Ik liep naar het gassetel. Het rook naar iets, maar ik wist niet wat. Het was een enorme pan, voor wel twintig personen. Ik tilde de deksel op.

'NINA'

Een dampende, groene bouillon pruttelde driftig. 'Als ik je te pakken heb, smijt ik je met kop en kont in de soep!'

Soep!

Ik roerde met de pollepel door de groene derrie. Wel honderden kleine ronde dingetjes bewogen door elkaar. Söep met ballen, soep met kikkerbillen!?

De deur kraakte. De klink ging naar beneden.
Kwam de juffrouw naar binnen? Waar moest ik heen?
Me verstoppen, ontsnappen, haar aanvallen?
De deur werd opengeduwd, het slot kraakte in zijn voegen. Aan de overkant zag ik een raam waar ik doorheen kon vluchten. Maar het stond niet open.
Dan maar de pollepel. Ik haalde hem uit de soep, de kikkertjes vlogen in het rond.
De deur ging open. Ik zag de juffrouw. Ze mocht niet bij me komen.
De bouillon!

Ik sprong op het tafeltje en gaf de pan een flinke duw.
Het hete spul verspreidde zich razendsnel over de vloer.
Ik sprong op de kast en smeet de pollepel tegen het raam. De ruit knapte, de juffrouw kernde en gleed uit over haar eigen smerige bouillon. Met een smak klakte ze op de grond. Ik hoorde haar tanden kraken en botten breken. Terwijl ze gilde dat ze een heupfractuur had en dat ik later nooit op het gymnasium zou komen als ik zo doorging, klom ik door het raam en rende weg.
Veilig naar huis.

Help!

'Mama!' riep ik, toen ik het huis in kwam gestoven.
'Mamaaaaaaa!'
'Ssst,' riep mijn moeder vanuit haar werkkamer op de eerste verdieping.
'Mama, kom!'

Ik sprong met drie treden tegelijk de trap op en ging zonder kloppen bij mijn moeder naar binnen. Ze zat heel serieus te kijken naar een stapel papieren.
'Mama, kom.'

'Eyen rustig, Nina,' zei mijn moeder, zó doodkalm dat ik haar het liefst meteen door elkaar wilde rammen.
'Ik ben aan het werk, zie je dat niet?'
Ja, dat zag ik wel.

Mijn moeder was altijd aan het werk, altijd! Daarom werd ze ook mama Werker genoemd. Maar wat ze deed, wist ik nooit. Ze keek naar letters die andere mensen hadden opgeschreven. Zo DOODSAAI!
'De juffrouw heeft ons in padden veranderd!' riep ik.
Mijn moeder moest lachen.

'Kindje toch,' zei ze.

'Ja! Ik ben nog een kind, maar de anderen niet meer.
Het zijn allemaal padden en kikkers: een brulkikker, een Braziliaanse boomkikker, een Bufo Bufo, een Spaanse knoflookpad ... Het is één grote ellende in de klas!'
'Wat enig,' zei mijn moeder. 'Heb je meteen zo'n leuke

biologieles gehad. Een Spaanse knoflookpad, om je te besterven!

'Nee, mama, dat is Carmen. Julia is een Afrikaanse brulkikker geworden!'

'Enig,' riep mijn moeder.

'En Arend-Jan een rugstreeppad en ...'

'Om je gek te lachen!' hinnikte mijn moeder.

'En Arie een arbeiboomkikker en Rudy een Afrikaanse renkikker.'

'Om te gillen!'

'En Pepe en Jotte zijn Europese boomkikkers geworden en ...'

'Fantastisch, kind, dit is een geweldige idee voor een boek! Over de juffrouwen en meesters van tegenwoordig die de leerlingen niet meer begrijpen, die te veel van de kinderen eisen. Dit is een geweldige onderwerp, heel actueel.'

'Mama! Ze stopt ons in de pan!'

'Ja, ze maken tegenwoordig gehakt van jullie. Kind, wat heb je toch een heerlijke fantasie.'

'Mijn voeten, mama!'

Mama was meteen stil.

'Wat is er met je voeten?' vroeg ze ernstig.

'Die zijn opgezet. Allergie, mama.'

Mijn moeder keek naar beneden, zag mijn voeten en sprong op.

'Omnijdellijk naar het ziekenhuis!' zei ze. 'Ambulance! Omhoog!'

Op weg

De ambulance kwam niet voor dikke voeten, want die moest na iemand met een hartaanval. Dus bestelde mijn moeder een spoedtaxi. Met een grote, zwarte wagen sjeesden we door de straten op weg naar de eerste hulp van het ziekenhuis.

Maar toen we langs onze school kwamen, riep ik: 'Stop! We moeten hier uitstappen, eerst mijn klas redderen.' Mijn moeder wilde doorrijden, maar ik hield voet bij stuk. De taxichauffeur stopte voor de school en sprak uit om de deur voor me open te houden. Toen hij weer in de auto wilde stappen, vroeg ik: 'Meneer, hebt u verstand van amfibieën?'

De man krabde aan zijn snor, dacht na en zei: 'Ja, ik heb thuis een herbarium.'

Dat sloeg helemaal nergens op. Een herbarium betekent dat je blaadjes van bomen droog onder de verwarming en ze daarna in een doos stopt. De man bedoelde dat hij een terrarium had. Dat is een bak waarin je reptielen houdt.

'Dan hebt u vast toevallig een scheepnetje achterin uw auto liggen?' vroeg ik hoopvol.

'Misschien toevallig wel,' zei de man, en hij krabde alweer in zijn snor. Hij opende de achterbak en daar lag inderdaad toevallig een scheepnet.

'Meekomen,' zei ik resoluut tegen mijn moeder en de taxichauffeur. In snelle wandelpas liepen we het schoolplein over, langs het kamerij van de directeur, de school in en direct naar het soepkamerij. Voor de deur hield ik halt. Ik legde mijn vinger op mijn mond, keek de twee grote mensen doordringend aan en fluisterde: 'Hier zit ze. Taximan, jij vang de juffrouw met je schepnet. Mama, als haar hoofd in het schepnet zit, bind jij haar voeten vast.'

'Waarme?' fluisterde mijn moeder onnozel.

'Maakt niet uit! We hebben geen tijd te verliezen. Kan-ie?'

'Waarme?' vroeg mijn moeder opnieuw.

O, wat kunnen volwassenen toch fantasieloos zijn!

'Desnoods met je haren,' zei ik. 'Nu!'

Ik gooide de deur open, sprong naar binnen, keek om me heen, op de vloer, op de kasten, in de gootsteen, naar de muren, door de ramen.

Maar de juffrouw was weg!

Redding

'Naar ons lokaal!' riep ik.
We stoven het kamertje uit, de gang door, het lokaal in.

Dat was ook al leeg.

'Waar zijn de kinderen?' vroeg mijn moeder. 'Die heeft die juffrouw toch niet meegenomen? Je hoort regenwoordig zulke rare dingen.'

Er praatte iemand in de borstzak van het uniform van de taxichauffeur. De man boog zijn hoofd en praatte met zijn mond naar zijn colbertje: 'Een ogenblikje geduld alstublieft. Ik ben even een juffrouw aan het vangen.'

Er kwam gemompel terug uit zijn borstzak.

'Allemaal heel toevallig,' hoorde ik de chauffeur zeggen.

'De politie!' riep mijn moeder. 'We moeten ogenblikkelijk de politie bellen. Dit is niet normaal.'

De directeur? Waar is de directeur? De inspecteur, waar is de inspecteur?

'Plonk,' hoorde ik van achter uit de klas.

'Kroek kroek. Waa waa. Wooeop wooeop.'

Ik moest lachen.

'Wat is er?' vroeg mijn moeder.

'Ik geloof dat ze allemaal verliefd zijn,' zei ik.

'Wie?' vroeg mijn moeder.

'Arie, Barend, Keizer, Jonathan. Allemaal op Rana, en op Carmen denk ik, onze knoflookkikker.'

'Doe toch niet zo raar,' zei mijn moeder. 'Kom mee.'
Ik liep de klas in. 'Wacht even,' zei ik.

'Nee, meekomen!' zei mijn moeder streng.
'Eventjes kijken.'

'Nina, toe nou. Eerst kom je in paniek bij mij,' dan moeten we in de taxi naar het ziekenhuis, daarna moeten we de juffrouw vangen en kinderen redden, en nu loop je doodgemoeerdeerd je verlaten klas in.'

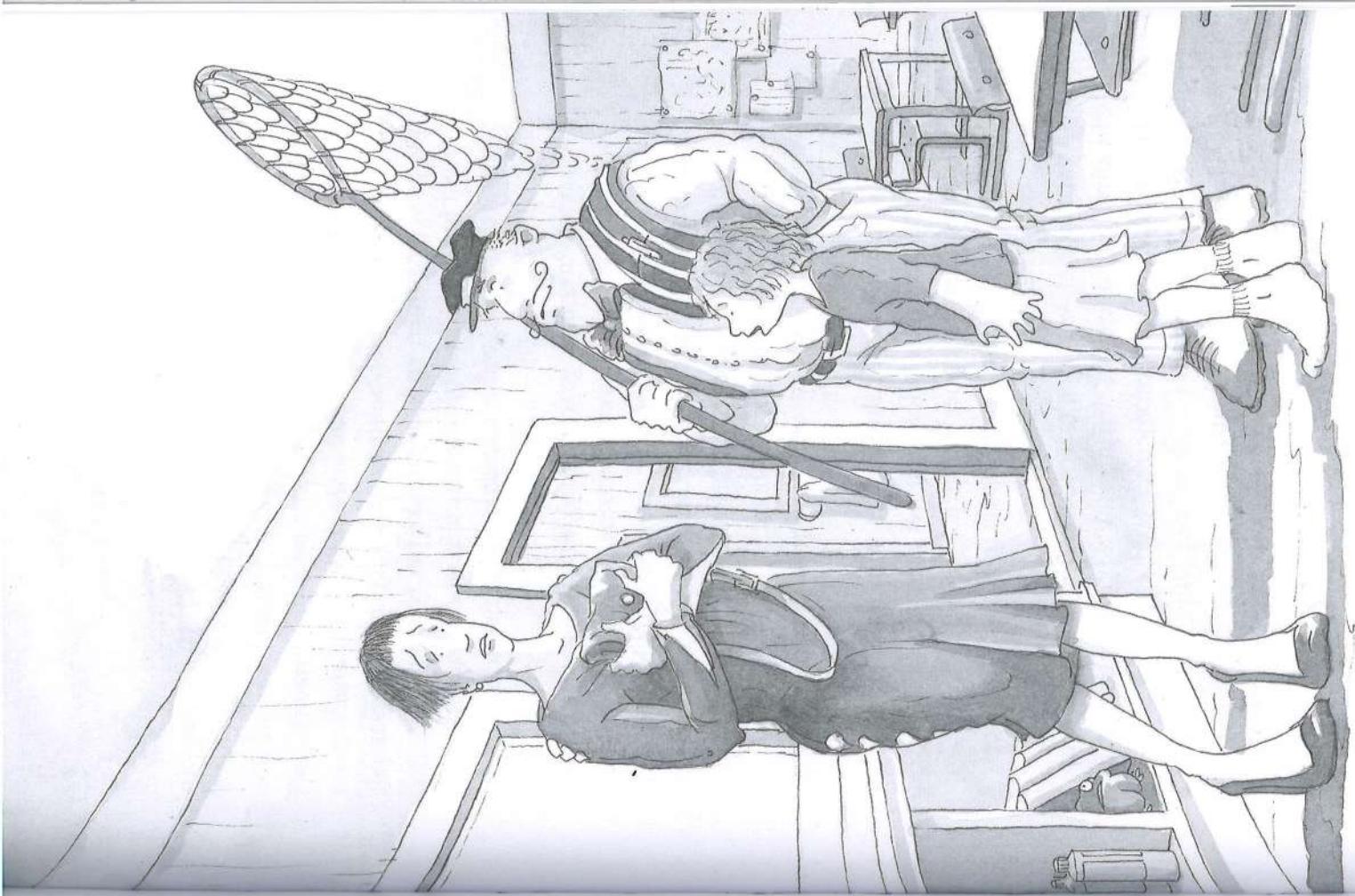
Ik liep langs het bureau van de juffrouw, waar Jonathan als een hoopje vogelpoep op het rekenboek geplakt zat. Op de vensterbank zaten Barend en Rana in een plant. In de groene palm zaten Pepe en Jotte en in de plant ernaast zat Burny tegen de stam geplakt. In de kast met kleurpotloden lagen Carmen en Marius verstopt. Ze lagen wel heel dicht bij elkaar, terwijl ze onophoudelijk hun liefdeslied zongen.

Ik liep weer naar mijn moeder toe, die zenuwachtig van haar ene been op het andere wipte. Haar handtas had ze dicht tegen zich aangeklemd, alsof dat het enige in haar leven was waar ze zich aan vast kon houden.

'Geen paniek,' zei ik. 'Mijn klasgenoten zijn buiten gevraagd.'

'Dus ik kan weer gaan?' vroeg de taxichauffeur.
'Er wacht een volgende rit.'

'Zeg Nina, wat is er met jou aan de hand?' vroeg mijn moeder. 'Als we straks naar de dokter gaan, laat hem dan meteen een hersenscan maken. Je bent echt heel bijzonder bezig.'

Ik wilde net antwoord geven, toen we werden opgeschrikt door een angst aanjagende kreet.
‘Daar zit je!’

Vanuit de gang kwam mijn juffrouw aangehinkeld. Haar kleren dropen van de kikkerbillenbouillon, ze sleepte haar ene been achter zich aan. Haar jurk was knalgroen geworden en haar strakke panty gifgroen, terwijl haar gezicht pimpelpaars van woede was.
‘Wie is dat?’ vroeg mijn moeder stomverwonderd.
‘Nur!’ riep ik.

De taxichauffeur reageerde onmiddellijk. Op het moment dat de juffrouw de klas in kwam, sloeg hij toe met zijn scheppnet. Het was meteen raak: de juffrouw zat verstrikt. Ze probeerde te ontkomen. Maar met een gaa voor de ogen en een slepend been kon je niet ver.
‘Laat me los!’ riep ze. ‘Ik heb haast!’

‘Mag ik me even voorstellen?’ vroeg mijn moeder rustig.
‘Ik ben mama Werker.’

Toen schaamde ik me alweer voor mijn moeder. Wie doet er zo keurig en beleefd op het moment dat je juffrouw in een scheppnet bungelt?

‘Kan mij het schelen!’ spartelde de juffrouw. ‘Ik moet weg, mijn trein vertrekt bijna!'

‘Waarnaartoe?’ vroeg de taxichauffeur, die dollartekens in zijn ogen kreeg. Als de juffrouw de trein zou missen, kon hij haar per taxi vervoeren.
‘Naar de kikkerdag in Haarlem!’ riep mijn juffrouw.
‘Daar is een kikkerruilbeurs!’

Ik gaf de chauffeur een knipoogje en fluisterde iets in zijn oor.

‘Oké mevrouw,’ zei hij. ‘Ik breng u gratis. Waarnaartoe ook alweer? Haarlem? Naar de Kikkersloot nummer 9? De juffrouw krijste nog iets; we verstanden het al niet meer. Ze werd meegenomen door de taximan, met slepend been en het scheppnet over haar hoofd.

Plotseling begon mijn moeder te gillen.

‘Pepe, Jotte,’ zei ik. ‘Doe niet zo flauw; dit is mijn moeder.’

De twee jongens sprongen van haar af en bleven voor haar op de grond zitten.

‘Dus toch,’ stamelde mijn moeder.

‘Ja, dus toch. We hebben alleen één probleem. Hoe worden ze weer normaal?’

Ellende in de klas

Al mijn klasgenoten gingen mee in de tas van mijn moeder. Eerst naar ons huis, waar de klieren van de klas natuurlijk meteen in de vijver in de voortuin sprongen. Ze konden ook nooit stilzitten!

We keken op internet, we zongen een kikkerlied, we belden met de gemeente en met de inspecteur van onderwijs. Maar niemand wist hoe de kinderen weer normaal konden worden. We belden met de universiteit, met de fysiotherapeut, met de psychiater en andere geleerde types. Een zeer geleerde heer zei dat het kwam door de huidige tijd en dat er veel te hoge eisen aan de kinderen werden gesteld, zodat ze soms heel raar gedrag gingen vertonen. Maar kinderen die zich als kikkers gingen gedragen, daar had hij nog nooit van gehoord.

We werden radeloos, wilden mijn klasgenoten bijna allemaal in de vijver gooien. Tordat ik verzuchte: ‘Was onze oude juffrouw er nog maar.’

Dat was het! We gingen met een tas vol klasgenoten naar onze juffrouw, die ergens in het bos in een aanleuningswoning woonde. Ze deed open en ik riep meteen: ‘Juffrouw! We hebben ellende in de klas!’ Juffrouw Spinet schrok zich naar. Ze liet ons meteen

binnen en luisterde naar mijn verhaal. Daarna stond ze op, rommelde in haar bureautje en kwam met twee lijstjes terug. Ze begon te lezen en werd knalrood. ‘Sorry,’ zei ze met bibberende stem. ‘Ik heb op het verkeerde lijstje gekken. Deze juffrouw stond boven aan het lijstje met juffrouwen die je nooit voor de klas moet zetten.’

‘Wat is er dan met haar? Waarom deed ze meteen zo koud en kil tegen ons, terwijl wij zulke schatjes zijn?’ vroeg ik.

Juffrouw Spinet schoot in de lach. ‘Schatjes,’ zei ze. ‘Arie, dondersteen, je had de juffrouw meteen te pakken! De nieuwe juffrouw begon de eerste dag al lekker te krijsen.’

De kikkers kwaakten en kwekten een lied van honger en verdriet. Allemaal wilden ze weten waarom de nieuwe juffrouw zich als een heks had gedragen.

Juffrouw Spinet schudde met haar hoofd. ‘Dat is een zielig verhaal,’ zei ze. ‘Vroeger, toen de juffrouw klein was, had ze wratten op haar handen, in haar nek en op haar buik. Van die vieze, eeltige, smerige, lelijke bulten. Ze werd ermee gepest. De kinderen uit haar klas vroegen: “Heb je soms een pad aangeraakt, zodat je wratten hebt gekregen?” Niemand wilde met haar spelen.’

Ik kramp in elkaar van medelijden. Wat een rotkinderen! Maar daarom hoeftde ze ons toch niet in padden en kikkers te veranderen?

‘Waarom deed ze dat?’ vroeg ik.
‘Grote mensen doen soms rare dingen,’ zei onze oude juffrouw.
Nou, dat doen ze zeker.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’ vroeg ik.
‘Deze juffrouw moet verplicht in paddentherapie.
Ook al heb je het vroeger nog zo slecht gehad, je mag natuurlijk geen kinderen in kikkers veranderen.’

Mijn klasgenoten kwaakten inmiddels allemaal door elkaar. Ze hadden er genoeg van. Ze wilden geen kille, wratige beestjes meer zijn. Ze wilden weer warmte en gezelligheid! En dat kregen ze.

Onze juffrouw gaf ze stuk voor stuk een dikke zoen, waarna ze weer in hun oude ik veranderden.

En zo kregen we onze oude juffrouw weer terug. Binnenkort krijgt ze nieuwe ogen en apparaten achter haar oren, waardoor ze beter kan zien en horen. Ook krijgt ze binnenkort een rollator met buitenboordmotor, handig voor als we naar de gymzaal moeten. Juffrouw Spinet is weer dolgelukkig. Ze had ons zo gemist, die ene dag.

En wij haar!

Burny, Arie, Carmen, Julia, Jonathan, Pepe, Jesse en alle anderen, en ik ook, wij zijn allemaal weer doodgewoon.

Hoe dat komt? Volgens mij gewoon door een beetje liefde.

